

Ročník IV

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

přinášíme vám další vydání inTELEktu a jsme rádi, že jsme to stihli ještě v poslední říjnový den, takže jsme smazali dvoudenní zpoždění, které jsme nabrali v úvodním čísle tohoto školního roku. Ono to ani jinak nejde; teď už si musíme vytvářet určitou rezervu, protože prosincové číslo 4 musí vyjít před vánočními prázdninami, a ty jsou letos nebývale dlouhé, začínají nebývale brzo a končí nebývale pozdě, zkrátka jsou to ty nejdelší a nejlepší zimní prázdniny, jaké si může kalendář vymyslet.

A co že jsme vám tentokrát nachystali k počtení? Vedle tradičních rubrik, jako jsou rébusy pro chytré hlavy, anketa, kulturní pozvánka, dvoustránkový rozhovor a stejně velká křížovka, je to opět celá řada článků čerpajících inspiraci ze školy i mimo ni. Takže jsme pro vás zaznamenali například školní zájezd do Vídně, exkurzi dvou nejstarších ročníků na brněnský veletrh Gaudeamus, společnou návštěvu divadelního představení, dobročinnou sbírku pro školu v Africe – a na druhé straně i nejrůznější zajímavosti z osobního i společenského života našich redaktorů.

Už potřetí jsme se zapojili do projektu deníku Mladá fronta Dnes (MFD) s názvem „Studenti čtou a píšou noviny“. Redakce těchto novin vyhláší každého půl roku tři témata jako námět pro články z autorské dílny studentů středních škol po celé naší republice. Všechny články si můžete přečíst na internetové adrese www.idnes.cz/studenti. Jsou mezi nimi i dva, které jsme z naší školy poslali do prvního podzimního kola (Škola třetího tisíciletí) a sedm příspěvků, jimiž jsme konto projektu „zatížili“ v kole druhém (Češi a rodina). V těchto dnech zrovna pracujeme na článcích pro třetí, poslední podzimní kolo (Češi a svět) a těch bude ještě více než minule.

Rádi uvítáme i vaše příspěvky ze školního a mimoškolního dění. Posílat nám je můžete na e-mailovou adresu casopisintelekt@centrum.cz.

Na vaše články se těší

VAŠE REDAKCE

Z internetu vybral JAKUB VERBÍK (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

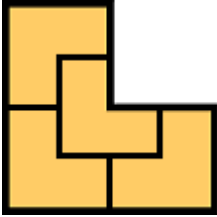
Řešení úloh z minulého čísla:

* Jak odměřit 4 deci? Do půllitrové nádoby nalijeme vodu. Přelijeme do třídécovky, zbydou nám 2 deci. Třídécovou nádobu vylijeme a přelijeme do ní ty 2 deci. Znovu naplníme půllitrovku a dolijeme z ní třídécovku. Zbydou nám 4 deci.

* O co šlo v záhadných symbolech? Myslíme, že vysvětlování je zbytečné:

* A jak rozdělit úhelník na čtyři stejné části? Jedině takto:

Sedm dětí

Maminka má sedm dětí. Polovina z nich jsou chlapci. Jak je to možné? ($7/2 = 3,5$)

Lidé a koně

Ve stáji jsou lidé a koně. Celkem je zde 22 hlav a 72 nohou. Kolik koní a kolik lidí je ve stáji?

Rébus

100 ro 100 mě 100 Mo 100 ru chla 100 ve 100 je po 100 ru

Sudoku

Řešení z minulého čísla:

Nové zadání:

5	3	4	6	7	8	9	1	2			2	6				5		
6	7	2	1	9	5	3	4	8		9	5					7		
1	9	8	3	4	2	5	6	7							3	6	9	
8	5	9	7	6	1	4	2	3			9	2	7	6		1	3	
4	2	6	8	5	3	7	9	1			6	7	5		9	2	8	
7	1	3	9	2	4	8	5	6		5	2		8	4	3	9		
9	6	1	5	3	7	2	8	4		2	4	8						
2	8	7	4	1	9	6	3	5				3					2	7
3	4	5	2	8	6	1	7	9			7				2	6		

ROMAN KONEČNÝ, VÍT ZAJÍC (oktáva)

Průzkum tolerance ke gayům a lesbám

Často se tvrdí, že míra tolerance k menšinám je přímo úměrná dosaženému vzdělání. Vzhledem k tomu, že nám pořád do hlavy vtoukají, že jsme studenti výběrové školy, budoucí inteligence národa a jiné komplimenty, rozhodl jsem se zjistit, jestli jsme výkvět i v otázkách tolerance.

Bohužel udělat kompletní průzkum tolerance ke všem významným menšinám nebylo organizačně možné, takže jsem se zaměřil pouze na menšiny gayů a leseb (a ani ty nebylo možno zkoumat odděleně) a z každé třídy odpovídalo pět kluků a pět holek. Ty jsem ještě rozdělil na mladší a starší půlku. Jako bonus bylo otázano i osm profesorů, což sice není moc, ale vzhledem k jejich celkovému počtu se to dá považovat za reprezentativní vzorek.

Jako třešničku na dortu bych tu měl malou statistickou zajímavost, která se týká mladší poloviny kluků. Zde půlka respondentů zastává k homosexuálům negativní vztah, ale registrované partnerství by povolili včetně adopcí. Buď jsou to natolik uvědomělí lidé, že bez ohledu na svůj osobní postoj chtějí mít totální rovnoprávnost pro všechny, anebo se nabízí pravděpodobnější vysvětlení. Totiž nezodpovědný přístup k dotazníkům. Zejména někteří nejmladší dotazník vyplňovali s velkým smíchem společně s kamarády, takže mám velké pochybnosti o upřímnosti jejich odpovědí. Jsem rád, že se bavili, ale značně tím zkreslili výsledky (ano, tohle je kárání).

1) Jaký je váš postoj ke gayům a lesbám?

	silně záporný	spíše záporný	spíše kladný	velmi kladný
profesoři		3	5	
dívky (5-8)		1	17	2
chlapci (5-8)		9	8	3
dívky (1-4)	1	6	13	
chlapci (1-4)	2	8	7	3

2) Vadilo by vám, kdybyste zjistili, že váš spolužák/vaše spolužačka je gay/lesba?

	ano, přestal bych se s ní(m) bavit	ano, ale smířil bych se s tím/ nedal to najevo	ne, ale byl bych zmaten, jak se chovat	ne, bylo by to bez problémů
profesoři		4		4
dívky (5-8)			2	18
chlapci (5-8)		4	4	12
dívky (1-4)		2	10	8
chlapci (1-4)	2	5	7	6

3) Myslíte si, že gayové mají právo na registrované partnerství?

	ano, vč. adopcí	ano, kromě adopcí	ne	co je to RP?
profesoři	2	6		
dívky (5-8)	11	9		
chlapci (5-8)	3	14	3	
dívky (1-4)	13	6	1	
chlapci (1-4)	10	7	2	1

Hovoříme s vicemistrem ČR v badmintonu ONDŘEJEM KRÁLEM ze sexty Nejlepší relax? Spánek!

*** Jak ses vůbec dostal k badmintonu?**

„Tak je pravda, že jsem to původně vůbec neměl v plánu. Chodil jsem do basketbalu, a až někdy kolem sedmého, osmého roku jsem si šel párkrát pinknout s kamarády a nějak mě to chytl. Tak jsem u toho zůstal.“

*** Jakých úspěchů jsi zatím dosáhl?**

„Tak největším úspěchem pro mě je asi titul loňského vicemistra České republiky ve dvouhře a ve čtyřhře juniorů.“

*** Jak často musíš trénovat a z čeho se takový trénink skládá?**

„Trénuji asi tak třikrát až čtyřikrát týdně, z toho jednou týdně jezdím na trénink do Brna, kde jsou přece jen větší možnosti. Jeden trénink mi zabere tak dvě hodiny času. Jinak se samozřejmě snažím běhat, posilovat a tak podobně.“

*** Jak často se účastníš různých turnajů? A liší se v té době nějak tvoje tréninky?**

„Na začátku sezóny jsem si dělal takový plán, na které turnaje bych chtěl jet, ale vycházelo to tak, že jsem měl asi jen čtyři víkendy v sezóně volné. Takže jsem ten počet musel zredukovat. A je to různé, někdy jsem na turnajích tři víkendy v měsíci, někdy jeden. A moje příprava se samozřejmě trochu liší – týden před turnajem se snažím více trénovat, domluví si náhradní termín, zkusíme něco navíc. A naopak těsně před turnajem, tak ty tři dny, se snažím co nejvíce odpočívat, nedělat nic namáhavého.“

*** Věnuje se tomuto sportu někdo z rodiny?**

„Ne, jsem první. Rodiče nejsou příliš sportovně založení. Ale moje desetiletá sestra teď taky začala chodit na tréninky, jenže zatím to moc nevypadá, že by ji to nadchlo tolik jako mě.“

*** Je badminton z těch sportů, při kterém si musíš hodně hlídat hmotnost, a je nutné třeba dodržovat nějaký speciální jídelníček?**

„Tak já jsem nikdy s váhou problémy neměl, takže ani nebylo potřeba mít speciální jídelníček. Ale v poslední době jsem začal pít nějaké energetické nápoje, hlavně na turnajích.“

*** Se sportem neodmyslitelně souvisí různá zranění. Postihlo tě někdy něco vážnějšího?**

„Ani ne, naštěstí. Jen jsem si asi před rokem podvrtl kotník, ale i to bylo velmi nepříjemné, protože jsem kvůli tomu nemohl jet na závěrečný turnaj České republiky, tím pádem jsem pak nebyl nominován na turnaj do Turecka.“

*** Co tě právě na tomto sportu tak baví? Komu bys ho doporučil?**

„Baví mě hlavně proto, že je to velmi kreativní hra, kombinuje se v ní fyzická příprava, technická vyspělost i to, jak člověk umí přemýšlet. A doporučil bych ho alespoň zkusit každému, v jakémkoliv věku. Samozřejmě, pokud by se mu chtěl někdo věnovat profesionálně, je nejlepší začít hrát už v dětství, určitě na základní škole.“

*** Jaký je tvůj cíl, co se týká badmintonu?**

„Tak každý hráč samozřejmě chce být co nejlepší, spousta z nich se chce dostat na olympiádu, což není vůbec jednoduché. Například letos se to povedlo pouze jednomu českému hráči a jedné hráčce, což je pro ně obrovský úspěch. Já, pokud bych se chtěl dostat na olympiádu, musel bych tomu obětovat veškerý svůj čas, to znamená opustit rodinu, přátele, neustále jezdit do zahraničí. Takže se spíše snažím dostat se na ta přední místa v žákovském žebříčku.“

*** Takže se badmintonu nebudeš v budoucnu věnovat profesionálně?**

„Zřejmě ne. Nikdy jsem si to tak ani nepředstavoval, беру ho spíše jako koníček, zábavu, ne jako potenciální zaměstnání.“

*** To znamená, že po maturitě plánuješ nějakou „normální“ školu?**

„Ano, ještě nemám úplně jasnou představu, ale zřejmě nějaký humanitní obor.“

*** Teď položíme asi očekávanou otázku, a sice jak se dá při tom všem stíhat škola?**

„Škola mi nikdy nedělala problém, vždy jsem patřil k nejlepším studentům. Ale tento rok už je to náročnější, takže mi moc pomohlo, že jsem od pana ředitele dostal povolení na individuální školní plán, takže si můžu posouvat písemky, jak potřebuji, a tak podobně.“

*** Jaký máš vztah se spolužáky? Podporují tě?**

„Nějak moc to neřešíme, jen s několika nejbližšími kamarády probíráme, že jsem byl například na nějakém turnaji, zajímají se, jak jsem dopadl a tak.“

*** Máš toho opravdu hodně, ale najde se někdy chvíle, kdy máš opravdu volno? Co v takovém případě rád děláš, máš nějaké další koníčky?**

„Koníčků mám i tak hodně. Chodíval jsem do juda, s tím jsem teda už skončil, ale stále hraji florbal. Chodím i na základní uměleckou školu hrát na kytaru.“

*** A co třeba různé zábavy, diskotéky a podobně, zbývá ti na ně čas?**

„Tak je čím dál složitější si na takovéhle akce najít čas. Donedávna jsem chodíval třeba ven, ale v poslední době se to už opravdu nedá moc stíhat. Teď máme taneční, což je výborné, jsem ve společnosti, poznávám nové kamarády...“

*** Co je pro tebe nejlepším odpočinkem?**

„Spánek (smích)!“

Děkujeme za rozhovor.

Více informací o židlochovickém oddílu badmintonu najdete na

<http://www.sokol-zidlochovice.cz/badminton.htm>
EVA BŮRIANOVÁ, VERONIKA MACHOVÁ (septima)

Na koho se usmálo štěstí?

Anglickou knížku za správné řešení tajenky z čísla 1 (JAK JSTE VKROČILI DO ŠKOLNÍHO ROKU?) vyhrává JAN SRNEC z tercie. REDAKCE

Postavme školu v Africe V.

Projekt Člověka v tísní a Junáka – Svazu skautů a skautek ČR

Základem pokroku je vzdělání, může vyřešit mnoho problémů rozvoje východních zemí, cestou sice pomalejší a postupnou, ale zato účinnou. Etiopie je země s nejzaostalejším školským systémem. Děti se mnohdy do žádné školy ani nedostanou. A to se již pátým rokem snažíme změnit.

Nyní se rok s rokem sešel a naše skautské středisko se opět zapojilo do celostátní sbírky „Postavme školu v Africe“. Během minulých čtyř let jsme společnými silami dokázali postavit sedm škol a zpřístupnit tím vzdělání 1460 etiopským dětem. Náklady na jednu školu i s vybavením a nábytkem se pohybují kolem jednoho milionu korun. Na to, aby jedna dívka nebo chlapec mohli chodit do školy a získali tím šanci na lepší život, tedy stačí asi pět tisíc korun. Celková vybraná částka za čtyři ročníky činí 10 273 635 Kč.

Letos se sbírka konala ve dnech 14. až 16. října a v Židlochovicích probíhala dva dny. Začínali jsme na našem gymnáziu a pokračovali druhý den v ulicích Židlochovic. Na náměstí se nás sešlo deset a celý den jsme pobíhali, zastavovali lidi a vysvětlovali... Tak se nám v našem městě podařilo vybrat 9001 korun. Je to o dost více než v loňském roce a doufáme, že se příště vyhoupneme ještě výš. Chcete-li se o této sbírce a problematice s ní spojené dozvědět něco víc, máte možnost na www.skolavafrice.cz. Můžete zde sledovat i aktuální stav letošního konta.

I když zorganizovat tuto sbírku, byť i v tak malém rozsahu, stálo poměrně dosti úsilí a vyřizování, plody této snahy jsou sladké a věřím, že vás to všechny, kteří jste se rozhodli udělat něco pro dobrou věc, hřeje u srdce stejně jako mě, což je zejména v tuto roční dobu znatelnou výhodou. Ještě jednou bych chtěl obrovsky poděkovat jak těm, kteří se na organizování sbírky jakkoliv podíleli, tak těm, kteří do ní přispěli. Díky. Protože i sebemenší částka může být součástí něčeho velkého a prospěšného.

ONDŘEJ NOVÁK (oktáva)

Hynku, Viléme, Jarmilo!

Byl pozdní večer,

první máj,

večerní máj

byl lásky čas.

Že vám to něco říká? To by mělo! Každému z vás musí na mysli vytanout nejvýznamnější český romantický spisovatel Karel Hynek Mácha, jak opěvuje svou básni Máj tragický příběh dvou milenců. S několika zájemci z naší školy jsem měla možnost zhlédnout tuto báseň v podání sklepního Divadla u stolu. Každý víte, o čem Máj je, proto považuji vyprávění děje za zbytečné. Chtěla bych se s vámi spíš podělit o dojem a vysvětlit, proč byste měli toto představení navštívit.

V první řadě bych chtěla podotknout, že to není představení pro každého; každý totiž nemusí pochopit, co chtěl touto zvláštní formou divadla režisér říci. Kdo zná Máj jen zběžně, ale nečetl jej, musel dávat neustále pozor, aby mu neunikla informace. Slyšela jsem i hodnocení: „Zklamalo mě to.“ Ale i přesto se objevili tací, kteří při potlesku stoupali. Či reakce byla správná, na to si musíte utvořit názor sami návštěvou tohoto představení. Chtěla bych jen stručně ohodnotit výstavbu a výkony, které předvedli jednotliví aktéři.

Hru tvořili tři herci, které doprovázel hudebník (většinu času bubnoval, ale vytvářel i jiné zvuky, o nichž ani nevím, jak je popsat). Z postav mě nejvíc zaujala 'Jarmila'. I když po celou dobu nic neřekla, sdělila svým tělem divákovi víc než

mluveným slovem. Dokázala nám, že divadlo nestojí jen na textu. V protikladu k ní stál vypravěč, role, k níž pohyb nepatřil. Obdivuji paměť tohoto staršího herce, jenž nám odrecitoval s poutavým přednesem celou báseň, není totiž vůbec jednoduchá. Poslední z herců, 'Vilém', byl takový střed. Hrál tělem a procítěně přednesl i své promluvy. Dokázal diváka zcela vtáhnout do svých pocitů. Symbol představení tvořil houpačící se nasvícený kámen zavěšený za provaz u stropu. Hru zahájil i ukončil.

Nějak takhle by měla tragédie vypadat. Ještě tam byl však jeden člověk, který si zaslouží vyzvednout. Náš hudebník. Krásně provázel děj, dělal ho napínavým, kdy měl... Avšak dokonalost nemůže být všude. Mám u něj trochu spory. Píšu svůj názor a pro mě ta hudba byla někdy až moc silná. Tak silná, že jsem si dokonce musela zacpat uši, abych neohluchla. Nehodí se to, zvlášť když sedíte v první řadě, ale v jednu chvíli se to nedalo vydržet. Měli by trochu brát v úvahu, že jde o malý prostor a že se zvuk rychle odráží od stěn, ale to sem zase pletu fyziku. Kromě hlasitosti bych muzikantovi vytkla jeho viditelnost. Občas mě rozptyloval, když si tam předával paličky a nějakou miskou. Ubíralo to na věrohodnosti situací. Ale to je opět ten malý prostor. Hudebník se prostě nemá kam schovat. Také tam byla zajímavá scéna s duchy, kteří dělali neplechu. Myslím, že uprostřed ponuré básně to bylo pestré probuzení.

Takže proto.

Představení pro mě znamenalo určitě velký přínos, ale jak jsem řekla, není pro každého. A kdo jste nečetli Máj, máte co dohánět, aspoň kvůli našim češtinářům.

PAVLA GERLINGEROVÁ (*septima*)

Máchův Máj

Určitě jste slyšeli o filmové novince Máj. Jde o filmové zpracování stejnojmenné lyrickoepické básně Karla Hynka Máchy, které právě nabízejí naše kina. Premiéru si však film odbyl již 21. srpna.

Do kina jsem jela s jistou představou, co mám od filmu očekávat, protože jsem už viděla zfilmovanou Kytici od básníka Karla Jaromíra Erbena. Zpracování obou těchto filmů má na svědomí režisér a kameraman v jedné osobě F.A.Brabec. Záměrem také bylo lépe se zorientovat v obsáhlé básni. Film mi k tomu měl být nápomocen, ale po půl hodině mě mé zabránilo do příběhu pomalu opouštělo. Děj se začal motat kolem jedné a té samé scény, které byl plný film. Nechtěla jsem si však připustit, že by mě film mohl zklamat, a proto jsem i nadále bedlivě sledovala jeho průběh. Do kolen mě však dostala scéna, při které jsem si připadala jako bych byla na americkém sci-fi filmu. Z kina jsem tedy odcházela se smíšenými pocity, ale při svém závěrečném bilancování jsem zjistila, že jsem vůbec neprohloupila, když jsem na Máj šla. Co bych zvlášť vyzdvihla, jsou herecké výkony. V hlavních rolích se představili Jan Tříška, Matěj Stropnický, Sandra Lehnertová a spousta dalších herců, jejichž výkony nebyly o nic horší. Stejně tak jsem byla uchválena prostředím, které navozovalo atmosféru 19. století. Nejvíce mě však zaujalo působivé zaznění původních veršů Karla Hynka Máchy, které v roli vypravěče Kata a průvodce příběhem recituje již zmíněný herec Jan Tříška.

Doufám tedy, že si pospíšíte, abyste film v kině ještě zastihli a měli příležitost si na něj udělat svůj vlastní názor.

BLANKA JELÍNKOVÁ (*oktáva*)

Vím, že nic nevím

(Zasláno do 1. kola Projektu MFD „Studenti čtou a píší noviny“ na téma „Škola třetího tisíciletí“)

Mělo by biflování zcela vymizet, nebo je v některých případech důležité? Biflování je postrach většiny studentů. Učení se pouček nazpaměť, odříkat celé období novověku se všemi důležitými letopočty, nebo se učit životy nejruznějších básníků a jejich díla... A pak, po usilovném vtloukání do paměti, přijde test nebo zkoušení, po kterém většinou všechno zapomeneme a můžeme jít na další kapitolu. K čemu tohle je? Většina určitě řekne, že k ničemu. Já mám ale názor jiný. Je sice prokázáno, že osmdesát procent všeho, co se ve škole naučíme, ve svém praktickém životě nikdy nevyužijeme, ale copak se má člověk hned od šesté třídy věnovat tomu, čím v budoucnu bude? To je nesmysl. K tomu, abychom něčeho dosáhli a ničím se stali, se musíme dostat přes všechny tyhle otravné metody odříkávání, biflování či šprtání. Navíc učení se určité látky neuvěřitelně rozvíjí naši paměť a schopnost nad věcmi přemýšlet, protože když to rozebereme dopodrobna, neučíme se to nazpaměť jako básničku, ale snažíme se si vše v hlavě uspořádat, vytváříme si různé pomůcky, převádíme učivo do běžného života apod. Samozřejmě že by výuka neměla obsahovat jen biflování, ale snažit se, aby nad vším žák přemýšlel, důležité je také diskutovat o určitých věcech a pomaloučku připravovat na budoucí život. Hodně podstatné je naučit studenta, aby si vytvářel svůj vlastní názor a aby jen nekopíroval to, co slyší od ostatních.

Sama za sebe musím říct, že mě také někdy nebaví učit se určité učivo, protože vím, že jej nikdy nevyužiji. Na druhou stranu si ale říkám, že je důležité vytvořit si nějaký přehled o světě a postupně poznávat vše, co se děje kolem nás. Co tvoří vzduch, jak vznikl svět, jak se vyvíjí člověk, čím naše republika prošla apod. Je to jen minimum příkladů z mnoha, ale když se nad tím hlouběji zamyslíme, zjistíte, že je důležité, aby se přes toto někdy nudné učivo dostal každý a mohl dále pokračovat v tom, co si sám zvolí. Navíc hodně lidí zjistí, že biflování bude potřebovat i ve svém zaměstnání. Ať už se jedná o lékaře, právníka, učitele, či opraváře aut. Samozřejmě že realita je potom úplně jiná a člověk by se měl naučit převést vše do praxe, a na to by škola měla také dobře připravit.

To je třeba rozdílit oproti výuce před padesáti lety. Tenkrát se žáci většinu času jenom biflovali. Dnes si myslím, že je to jiné a že učitelé se s námi snaží diskutovat na různá témata, snaží se rozvíjet naše vlastní názory a především nám dnešní doba dává tu možnost, abychom se sami vyjádřili. Učitelé spolupracují a to je výhoda.

S biflováním už ale nikdo nic nenadělá. Vždycky tu bylo a pořád bude. Nevidím důvod to měnit. Jak se třeba naučíte mluvit cizím jazykem? Nejprve se musíte nabiflovat pár základních slovíček a trochu gramatiky a teprve potom vše pomalu využíváte v praxi a to tak, že se snažíte mluvit, mluvit a mluvit.

Na závěr si tedy položím otázku: „Jak by měla vypadat ideální výuka, která by žáka postupně připravovala do života?“ Každý si odpoví jinak a asi tak, co by pro něj bylo nejlepší. Já za sebe ale říkám, že by se měla skloubit praxe s trochou toho biflování. Samozřejmě, že praxe by měla být ve větší míře, ale důležité je obojí. Nelze však jednoznačně říct, co je ideální zcela pro všechny, protože každý se chce věnovat něčemu jinému a každý má svoji představu, co je pro něj samotného důležité. Proto ani odborníci na „ideální výuky“ nikdy nevytvoří takový vzdělávací program, který bude vyhovovat úplně všem bez rozdílu. Existuje totiž tak obrovská škála oborů, směrů apod., že je to zkrátka nemožné. Nejdůležitější však vždycky zůstane, aby se studenti naučili nad věcmi přemýšlet a aby byli dobře připraveni do života.

TEREZA NENTVICOVÁ (septima)

Státní maturity – hrozba, či velký přínos?

Studenty nynějších třetích ročníků středních škol už příští rok čeká nová státní maturita. Nikdo však přesně neví, jak přesně bude probíhat a co se od studentů čeká. Jak se s ní studenti vypořádají? Budou jen pokusnými králíky? Přestane být maturita jednoduchou zkouškou a otevře tak nové možnosti a bránu lepší vzdělanosti? Co na to říkají profesori?

Otázek je tolik, odpovědí však málo. Už dlouho se o tom mluvilo, neustále kolovaly dohady a najednou už příští rok je státní maturita poprvé tady. Pořád jsou ale v nové podobě maturity zmatky. Copak mají být studenti, kteří ji poprvé podstoupí, jako příslovečná laboratorní zvířata? A ptal se vůbec někdo na jejich názor?

Nová maturita má probíhat na celostátní úrovni. Bude se skládat ze dvou základních částí. První je společná (čeština, cizí jazyk nebo matematika), druhá část je profilová (obsahuje dva předměty vybrané studentem). Testy připravuje CERMAT, takže škola do toho příliš zasahovat nebude. V jazycích si studenti mohou vybrat nižší a vyšší úroveň. To by v budoucnu měly zohledňovat i vysoké školy, na které se žáci budou hlásit.

Už teď ale vyvstává několik problémů a studenti se vše dozvídají teprve rok před maturitou. Neměli by vše vědět už první rok na střední škole? Samozřejmě, že měli! Vzniká proto řada nepokojů. První takový problém vznikl hned s českým jazykem, konkrétně s povinnou četbou. Byl zrušen původní kánon všech děl, z kterých si studenti mohli vybírat, a CERMAT připravil nové seznamy. Speciálně pro vyšší a nižší úroveň. Co na situaci s povinnou četbou říkají studenti? Jaký je vůbec jejich názor na státní maturitu?

„Mám přečtených osm knížek, které ze seznamu byly vyškrtnuty. Jak mám z ničeho nic stihnout všechno za jeden rok, když se toho po nás chce tolik?“ říká studentka brněnské střední školy. „Státní maturity měly být zavedeny, až bude všechno dopodrobna promyšlené a všichni se vším seznámení. Pro nás je to obrovská nevýhoda,“ tvrdí student Gymnázia Židlochovice. „Státní maturity jsou zbytečné. Studenti by se měli více připravovat k přijímačkám na vysoké školy,“ rozčilují se studenti olomouckého gymnázia.

Státní maturita ještě neproběhla a už se kritizuje! Stát však tvrdí, že není třeba, aby vznikl chaos, studenti se zkrátka mají připravovat na maturitu jako doteď. Změnou bude „pouze“ její celostátní úroveň.

To, zda budou k nové maturitě přihlížet vysoké školy, se zatím neví. Na veletrhu vysokých škol v Brně polovina lidí ani nevěděla, že vyšší či nižší úroveň jazyka existuje. „Na známky ani na maturitu nepřihlížíme, důležité je pouze to, jak student zvládne přijímačky na určitý obor. Nezajímá nás, kolik se toho dokáže naučit či jaké známky měl během střední školy, ale je pro nás důležité, jak dokáže přemýšlet a jak je schopný řešit logické úlohy,“ řekla nám zástupkyně Filozofické fakulty Masarykovy univerzity.

Státní maturita se však netýká jen budoucích maturantů, nýbrž i profesorů, kteří musí své studenty na novou maturitu připravit. Zeptali jsme se proto, co si o tom myslí ti naši. „Podle mého názoru je zavedení státní maturity dobrá věc, studenti tak zjistí, jak jsou na tom ve srovnání s ostatními maturanty. Státní maturita by však měla být zavedena až pro nynější studenty prvních ročníků. Ti by byli se vším dopodrobna seznámení a věděli by, co je čeká. Dozvědět se vše rok před maturitou je nesmysl,“ vyjádřila svůj názor Mgr. Helena Marková. „Po položení otázky, co si myslím o státních maturitách, mě napadla hned druhá otázka, a sice zda jsou maturity vůbec důležité. Pokud student studuje na střední škole, mělo by se předpokládat, že studium zvládne a úspěšně dostuduje. Proto se ke státním maturitám nestavím příliš pozitivně,“ odpovídá ředitel RNDr. Jiří Kubeš.

TEREZA NENTVICOVÁ (septima)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Pro podzimní rozptýlení vám nabízíme pět z akrostichů, které skládali všichni studenti kvinty jako domácí úkol z českého jazyka a literatury.

Poslední slunné dny jsou pryč
Obarvené listí barví celý les
Dny ledové zimy jsou stále blíž
Znuděné děti pouští draky a kouše je pes
Inkoust se rozlil po celé obloze
Mráz mi leze po noze
MICHAL MIČKAL

Prase letí v oblacích
O podzimu přemýšlí
Do chlívku vrátit nechce se
Zimou třese se
I přesto hrdě nese se
Mraky obklopeno
SIMONA HLADKÁ

Přišel jsem domů
Onoho dne
Dne podzimního
Zima mi kousala uši
I nos mi omrzl
Máme tady podzim
LUKÁŠ NOVOTNÝ

Pravda a lež
Opilec a líh
Důl a věž
Zima a sníh
Ideál a Bůh
Másko a sůl
DAVID VÁVRA

Podzimní listí mi padá na hlavu
Odpoledne po škole mi podzimní listí padá na hlavu
Druhý den ráno mi podzimní listí padá na hlavu
Zmrzlý jsem a podzimní listí mi padá na hlavu
I příští den mi podzimní listí padá na hlavu
Mám moc rád když mi podzimní listí padá na hlavu
RADEK LUNDA

Poslední - aneb rady posmrtné...

Když někdo zemře, řeknou vám: „Vydal se na cestu poslední...“ a útrpně sklopí zrak v náznaku piety. Tato věta zní tak vznešeně, jako by člověk, co ji pronese, dával najevo, že moc dobře ví, jak ta cesta vlastně vypadá.

Víte, já jsem ještě na poslední cestě nebyl, a tak ani nemohu tvrdit, jestli se vlastně o cestu jedná. Jak tedy vlastně vypadá? A jak se na tuto cestu vydám jednou já? No, rozhodně ne pěšky.

S jistotou mohu tvrdit, že bez mapy se do onoho neznáma nevydám. Už třeba jenom proto, že v nekonečných modrých výšinách, jak známo, kromě mraků nenalézá se jediný orientační bod a i ty jsou pohyblivé, a tudíž stejně zbytečné, jako kdejaké le-tadlo nebo neidentifikovatelný létající předmět, tedy UFO. A právě pro případ, že bych snad UFO potkal, si s sebou vezmu také fotoaparát. Stále ještě hrozí, že moje smrt bude třeba jen klinická, a tak si alespoň prodejem podobné fotografie bulvárním plátkům přivydělám na dožití.

Už jsem zmínil ony výšiny. Nesmí chybět dalekohled, protože letecké pozorování krajiny není uzpůsobeno mojí peněžence a přitom stále sním o tom, jak si prohlédnu naši Zemičku taky jednou z ptačí perspektivy. Veleduležitá věc pro poslední cestovatelství je předpověď počasí. V tomto momentě se totiž nacházíme v troposféře, kde je soustředěna veškerá vzdušná vlhkost, bylo by tedy nepříjemné cestovat zrovna v okamžiku, kdy lijí jako z konve, bez deštníku. Zvládnou-li však tuto etapu bez potíží, mohu se těšit na příjemnou teplotu v další vrstvě, tedy stratosféře. Co by dal kupříkladu takový tučňák za příjemné tři stupně pod nulou? Nejsem ale žádná máčka, a proto se vydám dál, dokonce až za vrstvičku ozonu, čili v ústrety mezosféře. Zde bych rád

podotkl, že cestovatel, který si s sebou nevezme opalovací krém s velmi silným UV faktorem, to může rovnou otočit a mazat si to zpět, tak říkající na perón, protože míra záření zde již není redukována naším ozonovým štítem. Také teplota už vyžaduje rezervní rukavice a babiččin pletený svetřík. Minus třiadvadesát stupňů Celsia by totiž nerozdýchal ani známý drsoň - Brňák Franta Kocórek. Otužilec se však může těšit do termosféry. Jak už název napovídá, bude vám v těchto chvílích patrně horko. Nebudu raději prozrazovat teplotu, protože žehlička je proti ní úplný břídil. Každopádně sluneční brýle s sebou. Uklidní vás však fakt, že vzhledem k hustotě prostředí je tepelný vliv okolí na tělesa minimální. (Osobně tomu moc nerozumím, ale máme na škole hned dva fyzikáře, proto neváhejte a zahrňte je zvědavými dotazy.)

Jakmile opustíte planetu, potkáte se se zbytkem sluneční soustavy a hned za Plutem odbočíte směrem k Nebi, máte už pěknou řádku nových zkušeností. Co nás ale čeká dál?

V bibli se hovoří o jakýchsi „schodech“, které završují lidskou pouť na cestě dobra. Už z tohoto důvodu jsem mluvil na začátku o své neochotě cestovat po svých. Bůh přece stvořil vesmír, miliardy planet a Mickey Mouse, proč by tedy nemohl ulehčit námahu starým lidem a oblažit je eskalátorem?! Jenom doufám, že svatý Petr nebude pracovní morálce holdovat stejným způsobem, jako vrátný pavilonu „C“ nemocnice u sv. Anny. Koneckonců, je to můj jmenovec, a tak v případě velké fronty by snad mohla zafungovat protekce i v Nebi, když může fungovat tak brilantně u nás, na Zemi. Vidíte, tak mě napadá... Kolik lidí zemře na světě za jednu minutu? Za minutu nás opustí rovných 112 lidí. Je tedy velmi pravděpodobné, že sem tam někoho potkáte. Nešetřte úsměvy a milými slovy. Ať máte alespoň šanci vylepšit nějaký ten restík, co u Stvořitele máte z období pozemského života.

Teď, doufám, už můžeme na poslední cestu vyrazit s klidným srdcem. Jen o jedno vás prosím: Ať se do nejdelsí smrti a vlastně radši ani po ní nedostane tento text do rukou žádnému teologovi, protože jestli mě cestou nějaký z nich potká, rovnou mě shodí z eskalátorů, já spadnu a to bude doopravdy to POSLEDNÍ, co udělám!

PS: Nezapomeňte na padák!!!!!!

PETR SOUDEK (septima)

Designblok – pohled ze zákulisí módních přehlídek

Ve dnech 7. až 12. října se v Praze konal 10. ročník dnů designu. Před deseti lety se designbloku zúčastnilo 14 vystavujících. Letos jich bylo 202. Jedná se o prestižní výběr nejlepších showroomů v Praze, designérů, galerií a módních návrhářů.

Já jsem výstavu designbloku viděla ze dvou pohledů: návštěvnika a organizátora. Jako všem modelkám mi byla přidělena VIP kartička, která mě opravňovala jít i do zákulisí celé akce. V sobotu jsem předváděla pro Liběnu Rochovou, královnu české módy, jak je mnohými nazývána. Liběna měla pro svoji kolekci představu ledové královny, proto byly všechny modely bílé. Měly jsme bílý make-up, bílé nehty a dokonce i vlasy nastříkané bílou barvou ve spreji. Vše bylo doplněno obrovskými skleněnými šperky. Až na to, že si jedna modelka přišlápla a roztrhla celé šaty, byla přehlídka nádherná. Další zážitek na mě čekal v podobě recepční, na jejíž vyděšený výraz asi nezapomenu. Ale když jsem se podívala do zrcadla, vůbec jsem se jí nedivila.

Neděle už byla pro designblok posledním dnem a jako každý rok se závěrečný galavečer konal pod jménovkou Shooting Fashion Stars. Kolektiv kadeřníků, vizážistů, modelek a organizátorů je téměř stejný, takže mi to spíš připadalo jako rodinné setkání. I přehlídka byla uvolněná, návrháři nám dali volnost, takže jsme mohly improvizovat. Zakončením celé akce bylo závěrečné defilé, při němž jsme všechny držely balonky černé a zlaté barvy a za chůze je rozhazovaly po okolí. Potlesk byl opravdu bouřlivý a už se těším na příští ročník...

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (oktáva)

Jak jsme zpívali na Žofíně

S naším pěveckým tělískem jsme měli asi před měsícem vystoupení v Jihlavě. Slyšela nás tam organizátorka 1. československé konference manažerek a podnikatelek paní Tomešová. Už během našeho koncertiku paní, pro kterou jsme zde zpívali, vykřikovala, že pojedeme na Žofín. (S paní Tomešovou jsou kamarádky.) Nikdo z nás tomu nevěřil a všichni se tomu smáli. Během rautu si odchytila sbormistra Petra Soudka paní Tomešová. A věřte nebo ne, hned se domluvili. Z Jihlavy jsme odjížděli s nadšením a vyhlídkou na vystoupení na Žofíně.

Pár dnů před odjezdem jsme tomu ještě moc nevěřili. Večer před oním důležitým dnem poslední zkouška, domluva na cestu a hurá domů do postele. Pro ty, kdo nešli spát brzo, muselo být noční vstávání šílené. Tři auta odjížděla asi okolo čtvrté hodiny ze Židlochovic. Byla zima a mlha. Téměř nic jsme neviděli. Po šťastném dojetí na dálnici už byla cesta docela dobrá. Abychom zabavili řidiče, začali jsme zpívat, ale brzo nás to přešlo. Chvíli bylo ticho a to se nelíbilo panu učiteli Davidu Kopečkovi a začal odpočítávat kilometry. Informativní tabule byly ale od sebe hodně daleko. Proto se David rozhodl odpočítávat ty žluté cedulky uprostřed dálnice. Určitě sami víte, že jsou po půl kilometru. To už jsme nevydrželi a Míša Remundová se ho vzadu pokusila umlčet. Světe, div se! On přestal! Po malém bloudění po Praze (Já jsem říkala, že máme jet doleva, ale pan učitel tvrdil, že doprava. No a samozřejmě se dalo na pana učitele a museli jsme se pak vracet. Sice jenom jednu ulici, ale i tak...) jsme o půl sedmé dorazili na místo určení.

Na vrátnici o nás nikdo nic nevěděl, ale pustili nás dovnitř. Asi si říkali, jakej jinej blázen než účinkující by sem takhle brzo ráno jezdil. Možná, že kdybychom něco nenápadně prohodili o tom, že máme v jedné z těch beden, co jsme s sebou nesli, bombu, vyhnali by nás rychle. Nic se však nestalo a všechny ostatní členy sboru také bez problému pustili dovnitř. Chtěli jsme se nachystat a trochu rozezpívat, a tak jsme odchytili pána, co vypadal, že to tam řídí. Svoje poznámky několikrát prošel a neměl nás tam. Ptal se, jestli jsme si náhodou nespletli den. Naštěstí se ale ukázalo, že je jenom špatně informován. Řekl nám, kde bude naše místo, a my jsme začali rychle chystat aparaturu, protože začátek konference se nezadržitelně blížil.

Rychle do šatny převléct se, rozezpívat se a možná se i nasnídat. Pár slov na povzbuzení a můžeme jít na věc. Zpívali jsme k příchodu návštěvnic. Bylo jich tam docela málo, takže nervozita moc nebyla. Když se to zkazí, tak nás tolik lidí neuslyší. První blok našeho zpívání dopadl dobře.

V pauze jsme šli na procházku po Praze. Ale napřed ještě foto jako manažerská skupina (všichni měli telefony u ucha) a v pozadí stálo Národní divadlo. Potom nás pan učitel seřadil. Vytvořili jsme „štrúdl“ a mohli jsme vyrazit. Po krátké vycházce jsme si šli odpočinout a najíst se. Našel se tam i malý rautík pro nás účinkující. (Hráli tam i hudebníci z DAMU národní hymnu pro první dámu Livii Klausovou a harmonikářská skupina.) Najedli jsme se k prasknutí a šli se pomalu připravovat na další část svého výstupu.

Konference měla zpoždění, a tak jsme přišli na řadu o tři čtvrté hodiny později. Tentokrát jsme zpívali, když měli coffee-break. Paní Tomešová s námi zpívala a pár lidí si nás taky přišlo poslechnout. Někteří se nebáli a dokonce si vzali i vizitku. Po krátké pauze, kterou si udělali, utáli naše zpívání. Rychle jsme se sbalili, vyklidili šatnu a asi teda hurá domů. Unaveni a s příjemnými pocity jsme nasedli postupně do aut a odjeli. Žofín je krásné místo. Všichni, kteří v hudbě něco znamenají, zde již vystupovali. Teď už můžeme i my říkat, že jsme zpívali na Žofíně. Doufám, že tuto možnost ještě někdy dostaneme a nejenom na Žofíně...

KRISTÝNA ČERMÁKOVÁ (septima)

Terasa života a smrti

Jakmile nastal školní rok a divadla opět otevřela své dveře do světa rozmanitých příběhů ve všech žánrech, neváhala jsem a hned při první příležitosti jsem na jedno představení v polovině října zašla.

Cena lístku byla poněkud „mastnější“, jak se tak říká, a proto jsem také očekávala něco víc, ovšem to není tak podstatné. Spíše chci poukázat na to, že čím je vstupenka dražší, tím by mělo být představení kvalitnější. Už jednou se mi však tahle teorie vyvrátila, a sice na Shakespearovských slavnostech. Nejdůležitější však je, jaké pocity v člověku představení zanechá, jaký má pocit z výkonů herců a co si s sebou odnese.

První představení v tomto školním roce, na které jsem se vydala, se jmenovalo Terasa. Po dlouhé době jsem opět navštívila činoherní scénu Městského divadla v Brně, a dokonce jsem měla možnost zhlédnout herce známé z televize, kteří zde hostovali. Proto zřejmě ta cena. Že je ale herec známý z televize a že jeho jméno je spojeno s nejnámějšími komerčními seriály, které se v dnešní době dostaly na scénu českých programů, neznamená, že to musí být zásadně vynikající herec. O tom se ale ještě zmíním.

Představení Terasa patří mezi komedie a je dílem francouzského autora, jehož jméno vám, asi jako mně, nic neřekne. Podle všeho však patří mezi nejvyhledávanější filmové scenáristy vůbec – Jean-Claude Carrière. Děj hry se tedy odehrává ve Francii. Přesněji v pařížském bytě, který je zajímavý svou zvláštní a velice netradiční terasou. Je těžké stručně popsat děj hry tak, aby vás natolik nadchl, že byste na toto představení zašli, protože celý děj není ustáleným příběhem. Jde o životní osudy celkem sedmi lidí, jejichž cesty se nakonec protínají právě v pařížském bytě. Hra má být obrazem našich životů, avšak tady je vše podáno velmi komicky a v některých případech i výsměšně. Dalo by se tedy říct, že je to děj o lásce, rozchodu, svádění, penězích, přátelství a touze po uplatnění. V jediném příběhu jsou tak zastoupeny skoro všechny životní osudy člověka (dokonce i sebevražda). Ovšem vše s nadsázkou! V životě se vám zřejmě nestane, že když skočíte z terasy, vrátíte se opět hlavními dveřmi zpátky do bytu...

Děj však tentokrát stojí až v pozadí za herci. Obsazení bylo totiž velmi rozmanité. Kateřina Brožová, Zdeněk Žák, Dana Morávková, Jana Švandová, Petr Pospíchal, Rudolf Hrušínský a Josef Carda se snažili podat nejlepší výkony, jaké tato hra umožňovala.

Někteří herci mě však zklamali, někteří naopak překvapili. Naprosto osobitý a přirozený výkon, který se k tomuto žánru skvěle hodí, podali podle mě Rudolf Hrušínský a Zdeněk Žák. Kvůli nim stojí za to tohle představení vidět. Dále se mi velmi líbila Dana Morávková, známá spíše tím, že vždy hraje negativní role a ukazuje se jako „studený psí čumák“. Na druhé straně mě velmi zklamala Kateřina Brožová, která podle mě hraje příliš uměle. Možná to však bylo cílem, jelikož hrála namyšlenou bohatou paní domu, která si najde milence.

Neplatí tedy, že slavní herci jsou vždy ti nejlepší, a neplatí ani, že čím víc peněz, tím lepší představení. Hra se mi ale líbila, i když tahle moderní komedie, založená na životě bohatých, nebyl zrovna můj šálek čaje. Kdo se chce ovšem pořádně odreagovat a zasmát se, pro toho je hra přímo stvořená.

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Pragocentrismus

Na popud svého spolužáka Patrika Studeného jsem se rozhodl vrátit k tématu, o kterém jsem již jednou psal, avšak moje práce nebyla nikde publikována, jen jsem ji přednesl chlapecké polovině naší třídy při hodině českého jazyka. Bylo tomu tak dva roky zpátky a psal jsem především o pragocentrismu ve fotbale. Nyní bych chtěl toto téma rozšířit i na jiné obory.

Nejdříve bych chtěl psát o pragocentrismu jako o pojmu a o jeho původním významu. Pragocentrismus byl v Československu a (je i nyní v České republice) termínem, kterým kritici popisovali charakter naší země jako centralizovaného státu se soustředěním moci v hlavním městě Praze. Docházelo totiž k zdůrazňování významu a vlivu hlavního města na rozhodování v celé zemi na úkor ostatních regionů. Obvykle se o pragocentrismu mluvilo v souvislosti se Slovenskem, mnoho Slováků cítilo ukřivděnost a nespokojenost s koncentrací významných státních orgánů v hlavním městě a s výší investic, které do rozvoje hlavního města šly. Po roce 1993, kdy se Československo rozpadlo (ba ještě dřív, hned po sametové revoluci), se začali ozývat Moravané. V Brně sice dnes sídlí Nejvyšší soud, Ústavní soud, Nejvyšší správní soud nebo veřejný ochránce práv, ale těchto organizací by podle mě mohlo být klidně i více, máme přece dvě komory parlamentu.

V posledních letech není podle mě hlavním problémem počet státních orgánů v Praze či v Brně, ale ničení spisovné češtiny „pražštinou“. Ta totiž zákeřně působí na malé děti, mládež i dospělé přes celostátní média, kde jsou moderátoři především z Prahy nebo z jejího okolí. Když slyším, jak tito čecháči ničí český jazyk, je mi z toho do breku.

Jak jsem již výše zmínil, můj první článek tohoto ražení byl o fotbale, a tak bych se i teď rád vyjádřil na toto téma. Pro nezaujatého diváka (tedy v některých utkáních zaujatého, když hraje Brno), jako jsem já, je naprosto evidentní rozdíl v přístupu rozhodčích k prohrěškům pražských a mimopražských týmů, hlavně v situacích, pokud jde Spartě nebo Slávii o titul, či Bohemce nebo Žižkovu o sestup.

Pragocentrismus se neobjevuje jen ve fotbale a v jazyce, ale i v jiných sportech a odvětvích, mohl bych psát o tomhle problému celé hodiny, ale asi by to k ničemu nevedlo, protože lidé, kteří by si tento článek měli přečíst, jako jsou televizní moderátoři či sportovní sudí, se k němu nikdy nedostanou. Doufám, že aspoň vy, kteří máte článek před sebou, až někdy v budoucnu zaujmete posty, o kterých jsem psal, budete ctít český jazyk a pravidla fair play.

ROMAN KONEČNÝ (oktáva)

Destilovat, či nedestilovat? - To je to, oč tu běží!

Máme tu švestek čas a kdejakému chlapisku se oči rozzáří a tu a tam i červené nosy zasvítí nad švestkovými stromy zalitými sametovou modří kadlátek a durancí. Je to doba, kdy s neúprosnou pravidelností rok od roku očekávám, kdy táta zavelí: „Děcka, tam do toho škopku ve stodole dejte vše, co najdete, a ty shněl na kompost, aby to nechytlo pachut.“ Tehdy já s nechutí vysbírám pod stromy i na nich to modré z nebe, které se má chemickým procesem zvaným destilace proměnit v cosi éterického a tolik očekávaného.

Proces, jehož jsem tak bezděčným nástrojem, je pro mého tátu něco jako proměna housenky v motýla. Zatímco já se plahočím po čtyřech s kýblem v ruce s pocity neolitického sběrače, chystajícího zásoby na zimu, táta se opájí vůněmi kvasících plodů a s nadšením vypráví o našem počínání sousedům napravo i nalevo, kteří činí totéž. Díky rozšíření této tradice se každoročně jedná asi o největší chemická cvičení na moravském venkově.

Podle tajemství, které tento proces zahaluje, soudím, že pochází z dob renesance, z časů, kdy alchymisté vařili ve svých kotlících nápoj lásky a louhovali kámen mudrců. Efekty, jež kýžený produkt poskytuje, se rovněž podobají nápoji nesmrtelnosti, ovšem vedlejší účinky mohou být natolik zhojbné, že se luštitel křížovky nejen nedočká tajejny, ale často nechá-

pocity neolitického sběrače, chystajícího zásoby na zimu, táta se opájí vůněmi kvasičích plodů a s nadšením vypráví o našem počínání souseďům napravo i nalevo, kteří činí totéž. Díky rozšíření této tradice se každoročně jedná asi o největší chemická cvičení na moravském venkově.

Podle tajemství, které tento proces zahluje, soudím, že pochází z dob renesance, z časů, kdy alchymisté vařili ve svých kotlících nápoj lásky a louhovali kámen mudrců. Efekty, jež kýžený produkt poskytuje, se rovněž podobají nápoji nesmrtnosti, ovšem vedlejší účinky mohou být natolik zhoubné, že se luštitel křížovky nejen nedočká tajemky, ale často nechápe ani smysl slov, jež v bludném kruhu opakuje a drmolí.

Co je to vlastně za proměnu, kdy se monosacharidy, disacharidy i polysacharidy tak rády přeskupují za pomoci kvasinek, které žijí a umírají jen pro tuto chvíli, neboť musí kvasit a štěpit cukry na jednoduchý alkohol, který pak z bytosti tak komplikovaných, jako je člověk, činí tvory primitivní, podobné dávnému sběrači, člověk, který hledá své rozslápnuté brýle pod stolem a znovu si klade otázky typu: Kdo jsem? Odkud přicházím? A kam vlastně jdu?

Pravá destilace se však nemůže obejít bez ohně. Teprve oheň dodá tomuto starobylému nápoji tu vnitřní sílu, ale i vlastnosti vpravdě pekelné, leckdy s příchutí ohořelého polena, jak tvrdí opravdoví labužníci. Snad právě tyto důvody činí z mého otce ochutnavače zdrženlivého. Já a celá rodina se každoročně tážeme: „Je nutné ty švestky zase sbírat?“ A odpověď zní: „Jistě, činil tak děd i praděd!“ Pakliže vzdorujeme dále, zazní Cimrmanova známá věta: „Pravdu má náčelník!“

Slivovice, ač se to zdá zvláštní, může být použita i jako prostředek k dezinfekci, k podpalování domácího krbu, mazání kolen a opalování kachních chlupů, za noci hořících namodralým plamenem. Používá se tedy i k cílům bohulibým a mně nezbyvá, než se tohoto každoročního rituálu účastnit.

ADAM JAROŠ (*absolvent 2008*)

Výlet do Vídně

Ve čtvrtek 2. října pro nás škola uspořádala jednodenní poznávací výlet do Vídně. Všichni jsme byli zklamáni, že přijdeme o celý den ve škole. Mě osobně nejvíc mrzelo, že přijdu o dvě hodiny matematiky s panem ředitelem.

V osm hodin se všichni scházíme a nalodujeme do autobusu směr Vídeň. Asi po dvou a půl hodinách se dostáváme ke svému prvnímu cíli – klasicistnímu zámku a letnímu sídlu rakouských císařů od poloviny 18. století do roku 1918 Schönbrunn. Tam jsme dostali hodinový rozchod. Mohli jsme absolvovat půlhodinovou prohlídku zámku nebo se projít po zahradách, které jsou od roku 1996 zapsány na seznam světového dědictví UNESCO. Naproti zámku se nachází Neptunova fontána a oopodál na kopečku letohrádek Gloriette, což je připomínka vítězství Rakouska v bitvě u Kolína. V zahradách Schönbrunnu se také nachází zoologická zahrada, která je nejstarší na světě. Po krátkém přejezdu jsme se ocitli před zimním sídlem Habsburků Hofburgem, který je dnes sídlem úřadu spolkového prezidenta. Odtud jsme prošli kolem Vídeňské opery, parlamentu, radnice, divadla a přes Michalské náměstí až ke katedrále Stephansdom. Ten je jednou z nejvýznamnějších gotických památek v Rakousku. Začal se stavět v roce 1137 a my jsme se mohli pokochat krásami jeho exteriéru i interiéru. Na katedrále jsme mohli pozorovat vliv mnoha stavebních stylů. Od pozdě románského přes gotiku až po barokní přestavbu. Naše další zastávka se konala u Hundertwasserhausu, což je obytný komplex zajímavý především svou barevností, nevyužíváním rovných linií a umístěním zeleně na střeše. Byl vybudovaný v roce 1983 až 1986 Friedensreichem Hundertwasserem. Nakonec jsme zavítali do zábavního parku Prater. Zde se návštěvníkovi nabízí mnoho zajímavých atrakcí, z nichž největší a neznámější je obří kolo, ze kterého je vidět na centrum města a na řeku Dunaj. Atrakce si někteří z nás vyzkoušeli i na vlastní kůži.

V 19 hodin přijíždíme plní dojmy do Židlochovic a rozprcháváme se do svých domovů.

PATRIK STUDENÝ (*oktáva*)

Co se stalo v září a říjnu

19. (pátek): Ministryně obrany Parkanová a její americký protějšek Gates podepsali v Londýně smlouvu SOFA o umístění amerických vojáků na radarové základně v ČR.

20. (sobota): Kanadský premiér Harper oznámil, že země posílí obranu svých arktických teritorií, mimo jiné vybudováním dvou nových vojenských základen. Odůvodnil to stupňujícími se nároky Ruska a akcemi ruského letectva. * V pakistánské metropoli Islámábádu explodovala bomba nastražená v autě před hotelem Marriott.

21. (neděle): Pákistánská policie oznámila, že v troskách hotelu v Islámábádu našla tělo českého velvyslance Iva Žďárka a dalších 52 obětí.

22. (pondělí): Tomáš Etzler získal jako první český novinář Cenu Emmy, a to za aplikaci satelitních přenosů technologií BGAN, která umožňuje živé vstupy bez přenosových vozů.

25. (čtvrtek): Odstartovala třetí čínská kosmická loď s lidskou posádkou. Na palubě lodi jsou poprvé tři tchajkonauti, z nichž jeden by měl vystoupit do volného prostoru.

26. (pátek): Na rakovinu zemřel ve věku 83 let americký herec a režisér Paul Newman. * Somálští piráti unesli ruskou loď převážející 33 tanků T-72 a „nezanedbatelné množství munice“ do Keni. Za propuštění posádky a vrácení tanků žádali výkupné 35 milionů dolarů. Rusko vyslalo do somálských vod válečnou loď Něustrašimyj, aby dalším podobným útokům zabránila

28. (neděle): Raketa Falcon 1 soukromé společnosti SpaceX dosáhla jako první soukromá raketa na kapalný pohon vesmíru. * Etiopský běžec Haile Gebrselassie zaběhl berlínský maraton za dvě hodiny tři minuty a 58 sekund, čímž ustanovil nový světový rekord

29. (pondělí): Sklárný podnik Sklo Bohemia ve Světlé nad Sázavou končí výrobu a propouští všechny 1250 zaměstnanců.

30. (úterý): Bývalý český prezident V. Havel obdržel cenu Point Alpha za zásluhy o jednotu Německa a Evropy v míru a svobodě.

1. (středa): V Gruzii začali působit pozorovatelé Evropské unie, kteří dohlížejí na dodržování příměří a stahování ruských okupačních vojsk.

2. (čtvrtek): Mimořádně silné přívalové deště postihly překvapivě severní Saharu; v alžírském městě Ghardája zahynulo při záplavách nejméně 29 osob a další desítky utrpěly zranění.

3. (pátek): Čtyři lidé zahynuli a dalších 23 bylo zraněno při havárii autobusu firmy Student Agency u obce Kostolná v okrese Trenčín. * Prezident Bush podepsal návrh zákona o stabilizaci amerického finančního systému, který na druhý pokus schválila Sněmovna reprezentantů a ve středu i Senát. Plán počítá s vynaložením až 700 miliard dolarů.

4. (sobota): Papež Benedikt XVI. jmenoval Jana Baxanta, dosavadního generálního vikáře českobudějovické diecéze, sídelním biskupem litoměřickým. * V Praze a ve Stockholmu začíná nová sezóna NHL. Je to vůbec poprvé, co má soutěž premiéru v kontinentální Evropě

5. (neděle): Německá vláda oznámila, že bude garantovat všechny soukromé vklady v bankách.

8. (středa): Island přebírá kontrolu nad třemi největšími bankami v zemi, které se dostaly do vážných problémů. Pro státní rozpočet však jde o enormní zátěž a premiér oznámil, že se země nachází krok před státním bankrotem.

9. (čtvrtek): V Číně bylo po požití mléčných potravin kontaminovaných melaminem hospitalizováno třikrát více dětí, než kolik se dosud uvádělo. Celkem muselo lékařské vyšetření doposud vyhledat na 94 tisíc dětí.

11. (sobota): Rakouský politik Haider, předseda Svazu pro budoucnost Rakouska (BZÖ), zemřel při autonehodě na okraji Klagenfurtu.

12. (neděle): Z Bajkonuru odstartovala mise Sojuz TMA-13 směrem k ISS, na palubě je mj. vesmírný turista Richard Garriott.

12. (neděle): Z Bajkonuru odstartovala mise Sojuz TMA-13 směrem k ISS, na palubě je mj. vesmírný turista Richard Garriott.

13. (pondělí): Během zápasu KHL mezi Čechovem a Avangardem Omsk zemřel na zástavu srdce 19letý talentovaný ruský hokejista Alexej Čerepanov. Hráč, kterého v létě draftovali newyorští Rangers, zkolaboval na střídačce a krátce na to skončil. * Zemřel francouzský herec a držitel Zlatého Césara Guillaume Depardieu, syn herce Gerarda Depardieua.

14. (úterý): Chebsko zasáhlo zatím nejsilnější zemětřesení z posledního roje. Mělo sílu 4,1 RichtEROVY škály. * Americký prezident Bush oznámil plán federální vlády na nákup podílů v problémových amerických bankách za 250 miliard dolarů.

16. (čtvrtek): Budovu Průmyslového paláce na pražském Výstavišti zachvátil mimořádně rozsáhlý požár, který zcela zničil levé křídlo této historicky cenné stavby.

17. (pátek): Valné shromáždění OSN na svém zasedání zvolilo pět nestálých členů Rady bezpečnosti: Japonsko, Mexiko, Rakousko, Turecko a Ugandu.

18. (sobota): Volby do krajských zastupitelstev a první kolo volby do třetiny Senátu. Přinesly drtivé vítězství ČSSD.

20. (pondělí): V Paříži zemřela ve věku 99 let sestra Emmanuelle z Kongregace Notre Dame de Sion, která byla pro svou péči o sirotky v Káhiře přirovnávána k Matce Tereze.

22. (středa): Cenu Evropské filmové akademie získal český dokument René, který po 20 let natáčela Helena Třeštíková.

TOMÁŠ KERN (oktáva)

Gaudeamus 2008

V úterý 21. října se dva nejstarší ročníky našeho gymnázia zúčastnily brněnského veletrhu Gaudeamus. Jedná se o přehlídku veřejných, státních a soukromých vysokých a vyšších odborných škol.

Já jsem tu byla už podruhé, protože jsme sem zavítali i v septimě. A myslím, že mi tento veletrh něco dal až letos. Minulý rok jsem ještě neměla jasné cíle, a tak se moje snaha získat nové informace proměnila jen ve sbírání letáčků a propisek různých škol, na které jsem ani neměla v úmyslu jít. Ale letos to bylo jiné. Vytvořily se většinou skupinky lidí podle oborů, na které kdo chtěl jít, a šlo se. Já jsem se nejvíce zajímala o Masarykovu univerzitu, která měla dlouhý modrý stánek, rozdělený podle fakult. U Fakulty sociálních studií mě zajímaly kombinace dvou oborů, které se mohou studovat, a samozřejmě přijímací zkoušky. Všichni byli ochotní a rádi poradili, i když se jich ptalo asi už tisíc lidí před námi. Brala jsem si i letáčky pedagogické a filozofické fakulty, které mě taky zajímají. Díky tomuto veletrhu jsem si spočítala, že si chci podat asi čtyři nebo pět přihlášek, a to na žurnalistiku, psychologii a dál budu vybírat z oborů, které nabízí filozofická a pedagogická fakulta.

Po velkém shánění informací o Masarykově univerzitě a prohlídce všech stánků jsem si sedla do přednáškového sálu a čekala na přednášku s názvem Prezentace jednotlivých fakult Masarykovy univerzity. Nejprve nám studentka práv z této univerzity představila Masarykovu univerzitu jako takovou a potom ukázala powerpointovou prezentaci o jednotlivých fakultách. Protože samozřejmě nevěděla konkrétně, co se třeba děje na filozofické fakultě, když tam nestuduje, tak oslovila jednu studentku jejich školy a ta nám osvětlila, na co se lidé nejvíce ptají. Po asi čtyřicetiminutové přednášce jsem svůj pobyt na Gaudeamu ukončila a jela domů s pocitem, že mám v hlavě už alespoň trochu jasno.

Myslím, že tento veletrh je dobrá věc, protože ne všechny školy mají přehledně zpracované webové stránky s informacemi. Nebo jsou spíš přehlčeny různými údaji a je složité se v nich vyznat. Také je lepší se zeptat někoho, kdo na téhle škole přímo studuje a je připraven odpovídat na otázky týkající se konkrétní školy.

KRISTINA FRIESOVÁ (oktáva)

Koncert pro Ivetku

Proběhne v pátek 7. listopadu 2008 v sokolovně v Židlochovicích a vystoupí na něm kapely Mr. Dynaboom (post-hadrcore-punk), Bezestopy(grunge, ska), Rispota (raw core metal), Skrznaskrz (rock-dance music), Bricanyl Turbuhaler(punková smršť), Enzym(gothic metal) a možná další překvapení... Start je v 18 hodin, vstupné 80 Kč a víc. Výtěžek akce bude věnován na pokrytí léčebných výloh absolventky naší školy Ivetty Veverkové, která je po těžké autonehodě. Pořádají její bývalí spolužáci pod záštitou Sdružení přátel Gymnázia Židlochovice.

ONDŘEJ NOVÁK (oktáva)

Přijďte se pobavit!

Filmové premiéry (listopad 2008)

Od 6. 11.: ■ Quantum of Solace - Akční / Dobrodružný, Velká Británie, 2008 – Dvaadvacátý film o Jamesi Bondovi. ■ Ženy - Komédie / Drama, USA, 2008 - Remake snímku The Women Georga Cukora z roku 1939 s Meg Ryan. ■ Poustevna, das ist Paradies! - Dokumentární, Česko, 2007 - Film získal v roce 2007 cenu za Nejlepší český dokumentární film na mezinárodním festivalu v Jihlavě.

Od 13. 11.: ■ Madagaskar 2: Útěk do Afriky - Animovaný / Akční, USA, 2008 – Pokračování úspěšného filmu. ■ Anglické jahody - Drama, Česko, 2008 – Příběh o mladíkovi, který se v létě roku 1968 chce vypravit do Anglie. ■ Falco - Drama, Rakousko, 2008 - Životopisný snímek o největší rakouské hvězdě populární hudby.

Od 20. 11.: ■ Hurt Locker, The - Válečný / Drama, USA, 2008 – Elitní jednotka má obsadit město, kde každý může být nepřitelem, v irácké válce. ■ Rallye smrti - Akční / Dobrodružný, USA, 2008 – V upravených autech závodí nejhorší chovanci státních věznic, aby vyhráli a byli propuštěni. ■ Vy nám taky, šéfe! - Komédie, Česko, 2008 - Filmová komedie vypráví příběh podnikatele, který chce nechat svoji firmu „pocitivým“ způsobem zkrachovat. ■ Čas umírat - Drama, Polsko, 2007 - Černobílá kamera Arthura Reinharta se upíná k výrazu teskné samoty Aniely, kterou znamenitě ztvárnila 93letá Danuta Szaflarská.

Od 27. 11.: ■ Hlídač č. 47 - Drama / Thriller, Česko, 2008 - Železniční hlídač zachrání muže před skokem pod vlak. Zachráněný muž se ovšem po incidentu zamiluje do železničářovy manželky. ■ Česká RApublika - Dokumentární / Hudební, Česko, 2008 – Dokument o českých raperech. ■ Stmívání - Akční / Romantický, USA, 2008 – Adaptace knihy Stephenie Meyer. ■ Labyrint lží - Drama / Akční, USA, 2008 - Adaptace špionážního thrilleru z pera Davida Ignatia vypráví o agentu CIA Rogeru Ferrisovi (Leonardo DiCaprio).

8. 11. – Velké Němčice – Kulturní dům – VŘRR

Xavier Baumaxa, Five o' Clock Tea, Pop-Porn, 100°C, Propaganja Band
vstupné na místě: 120,-Kč

10. 11. - Brno - Favál music circus

Slet bubeníků – výroční setkání organizované známým českým bubeníkem P. Fajtem

29. 11. - Hrušovany u Brna - Sportovní hala

Kreyson, Dragons Eye(Pol), Witch Hammer, Vidock, Miloš „Dodo“ Doležal
Předprodej: 200 Kč.

GABRIELA CEEOVÁ (septima)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně.
Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.